

Exclusief

Geworteld in niemandsland

Eigenzinnige Hurdegarypster zoekt grenzen met boomkunst

HURDEGARYP - Het mocht niet, maar als kind ver-
dween Marian Hulshof regelmatig in het bos bij haar
ouderlijk huis. In haar bijzondere kunstwerken legt de
58-jarige Hurdegarypster nu haar wortels bloot.
Hulshofs kleurrijke bomen van textiel en verf op doek
verraden een verlangen om grenzen op te zoeken.
Een hang naar de moeilijke weg ook, waarin ze zich-
zelf wel eens bijna verliest. “Om dan stevig op de
grond te blijven staan, heb ik mijn wortels nodig.” Als
ze erover nadenkt, blijkt haar kunst een verbeelding
van haar persoonlijkheid.

Door Marije Blacqui re

Foto's: Klaas Rozema

Eigenlijk ontstaat haar kunst gewoon. “Mijn werk komt
voort uit mezelf. Ik heb altijd iets met bomen gehad en hun
wortels spreken mij aan.” Maar als mensen ernaar vragen,
verbaast Marian Hulshof zich over de psychologische ver-
klaring die ze toch aan haar kunst blijkt te kunnen geven.
“Als je erover na gaat denken: ik ben opgegroeid tussen de
bomen. In Zeddum, aan de rand van het Bergherbos in
Gelderland. We mochten niet alleen het bos in, maar dat
deden we toch. Dan zaten wij, mijn vriendinnetje en ik, in de
boom verspietertje te spelen. Mensen zagen ons niet, maar
wij zagen alles.”

De bossen maakten plaats voor vlaktes toen haar ouders
besloten naar Zevenaar te verhuizen. De toen zestienjarige
Marian moest erg wennen. “Er was daar een heel andere
sfeer.” Achteraf beseft ze wat een voorrecht het was om op
te groeien in het glooiende, bosrijke gebied van de
Montferlandse heuvelrug. Haar figuurlijke wortels, haar
‘roots’, kregen een belangrijke plaats in haar leven. “Mijn
moeder verbaast zich er altijd over wat ik mij herinner uit
mijn jeugd. Ik ben veel bezig met roots. De geschiedenis
van mijn eigen familie, verhalen van vroeger, hoe mensen
tegen elkaar doen, oude kwesties.”

Ontsnapt aan de zaag

Ze ging zelfs speciaal terug naar Zeddum om haar favoriete
jeugdboom te vereeuwigen in schetsen en foto's. “Hij stond
er nog. De hele rij bomen was omgezaagd, behalve die
ene.” De foto's en schetsen vormden de basis voor haar
kunstwerk Catharsis, dat nu te bezichtigen is in de oude
Leeuwarder gevangenis Blokhuispoort. Het is   n van de
vele werken die Hulshof de afgelopen jaren maakte in haar
atelier aan huis, ook weer omringd door vele, vele bomen.
Uit al haar doeken springen realistisch gevormde bomen en
wortels naar voren, genaaid van velours, fluweel en satijn
en daarna opgevuld. De deels beschilderde creaties prijken
steevast tegen een geschilderde, bosrijke achtergrond.

Wat het zo bijzonder maakt is niet alleen het naaiwerk, dat
volgens Hulshof in de wereld van de beroepskunstenaars
eigenlijk ‘not done’ is. Door de felle kleuren die ze gebruikt
doet haar werk bijna abstract aan, terwijl de vormen toch
echt naar levend model zijn gemaakt. “Dat is de vrijheid die

‘Morbid Growth’ (2009), acryl, olieverf, textiel op canvas, 75 x 115 centimeter.

ik pak”, zegt Hulshof. “In het dagelijks leven kun je lang niet
altijd kleurrijk zijn. Je moet je al genoeg conformeren aan
allerlei regeltjes.”

Oftewel, Hulshofs werk “tart de grenzen van het realisme”.
Ook hier ontdekte de kunstenaar een overeenkomst met
haar persoonlijkheid. “Ik ben grensoverschrijdend. Grenzen
vind ik interessant. In niemandsland ben je helemaal vrij
om te bewegen. Het is de mooiste plek om te zijn.” Die
drang heeft haar wel eens in moeilijke situaties gebracht.
“Ik heb gevaarlijke dingen gedaan en meegemaakt in mijn
leven. Zo hing ik ineens met een bus half boven een ravijn
in Bolivia. En in Roemenië besloot ik met een groepje te
voet een berg af te dalen waar we in een stoeltjeslift boven-
op waren gekomen. De berg ging loodrecht naar beneden
en was zo hoog dat het beneden zwart was. Ondanks mijn
wandelervaring was het een gevaarlijke onderneming. Het
was een enorme afstand en er waren roedels wilde honden
en beren. We arriveerden in het donker beneden.” Het
typeert haar. “Ik denk niet aan gevaar. Soms zit ik al in een
situatie voordat ik in de gaten heb dat het gevaarlijk is.”

Gevaarlijke grenzen

Die eigenschap is haar tot nut nu ze zich sinds 2003 op de
kunst stort, na een carrière in talen. “Ik heb veel avonturen
meegemaakt, ook nog nadat ik een gezin kreeg. Ik vind dat
het leven ontzettend veel te bieden heeft. Maar ik zoek mijn
grenzen nu vooral op in de schilderkunst.” Veel veiliger
voelt dat overigens niet. “Ik naai! Het heeft me drie jaar
gekost voordat ik daar op de kunstacademie Minerva mee
durfde te beginnen. Niemand daar naaide, het wordt vooral
geassocieerd met hobby en niet met beroepskunst. Ik heb

er erg tegenaan gehikt om die grens over te gaan, voor mij
voelde die als erg gevaarlijk. Maar nu ik het heb gedaan,
ben ik in een heel mooi gebied, dat helemaal van mij is.”

Daarin kronkelen de wortels langs en over elkaar, zoals in
de werkelijkheid. Een heel karwei voor Hulshof, die ieder
detail nauwkeurig vastlegt voordat ze aan haar naaiwerk
begint. “De wortels van bomen vormen een ingewikkeld
stelsel. Ook dat past bij mij. Ik zoek vaak de moeilijke weg.
In het leven   n in mijn schilderijen. Soms ben ik even de
weg kwijt, maar ik ben blij dat ik altijd weer op mijn pootjes
terecht kom.” Ze doet dan vaak haar best om ook even met
beide benen op de grond te blijven. “Ik heb het soms nodig
om even stevig op de grond te staan   n ik vind het leuk om
te zweven. Vroeger vond ik mezelf een zwever, nu noem ik
het ‘geïnteresseerd in spiritualiteit’. Maar ik wil w  l mijn
voeten op de aarde houden.” Haar wortels helpen haar
daarbij.

Werk van Marian Hulshof is te zien in Kunstuimte
Hiemstra in Oldeberkoop (tot en met 27 december), De
Blokhuispoort (De grote ontsnapping), in Leeuwarden
(tot en met 5 mei), Sociale Verzekeringsbank in
Groningen (12 januari tot en met 23 februari) en tijdens
de atelierroute Lauwersland in Kunstca  De Dream in
Dokkumer Nieuwe Zijlen (13/14 en 20/21 maart).

Het kunstwerk op de voorpagina van deze krant is ook
van Marian Hulshof, ‘Stellingname’ (2009), olieverf,
acryl, textiel op linnen, 100 x 160 centimeter. De foto is
gemaakt door Sijtze Veldema. Het werk is te zien in
Kunstuimte Hiemstra. www.marianhulshof.nl

‘Gold’ (2007), olieverf, acryl, textiel op canvas,
220 x 165 centimeter. Het model voor het
schilderij is een boom uit Park Groot
Vijversburg. (Foto: Marian Hulshof)

Marian Hulshof aan het werk in haar atelier.

Een detail van ‘Poisonous Plants’ (2007),
acryl, olieverf, textiel op linnen, 105 x 75 cen-
timeter. Hulshofs eigen tuin diende als inspira-
tie.